

iz Varaždinu sosedne Štajarske, nabranih po njegovih učencih Štajarcih, kot „primjer prostonrodnega govora i prinos za poznavanje jugoslovenskih dijalekta“. Povsod je naznanjen kraj, od kodi je pripoved. Naj iz mične zbirke narodnega blaga našim čitateljem podamo za kratek čas par povestie in drugokrat še katero.

Cesar no kmetje.

(Dragotinci pri sv. Jürji na Ščavnici.)

Enok je cesar kmetom prava: ker 'de meni eno künšt naprava, tistemi bom jaz dačo šenka. Vsi kmetje so mislili, kaj bi ker za eno künšt naprava, da bi jim dačo cesar šenka. En kmet, keremi so že namenoli hram odati, 'da je ne moga dače plačati, si je misla, kaj bi on naprava. On je mea eno prasico, kera je breja bila, da je že namenola skoro prasce 'meti. On jo je buja pa prasce vün vzea mrtve še pa je je speka pa si je en falat tratence vseka pa si jo je na glavo dja, pa na vršič enega hrasta odiša pa je prava: vstvorjeno pa ne rojeno, spečeno pa na vršiči hrasta, pod zemljo pojedeno. Dere cesar to čüa, je kmeta k sebi pozva no mu je prava: kak je to? Kmet mu je vse poveda kak je naprava, no cesar mu je celo dačo šenka.

En kmet je tüdi cesari prava: jaz sen se v tisten leti naroda, kak se je pisalo kak napre tak nazaj vse glih. Cesar si je misla kak bi to moglo biti, no ga je pita, naj mu pové, da jemi že če on dačo šenkati. Kmet jemi je reka, da se je on naroda, dere se pisalo 1691. Toto leto pa naj se kak šte obrne, skoz tisto ostane. Cesar se je tomi začüda no jemi je prava: toga ti ne smeš nikomi povedati prle kak boš trideset cesarov vida. Cesar je domo odiša no je svojim ministrom poveda da jemi naj povejo, kero je to leto kak napre tak nazaj vse glih, da mu je toto leto en kmet tam no tam poveda. Cesar je štea ministre sküšati, ali tüdi kaj vejo, da ne bi kmetje več vedli kak ministri. Ministri so mislili, kero bi to leto bilo, pa so ne mogli toga najti. En minister pa je tistemi kmeti odiša, tak da je cesar ne veda, pa je kmeta pita, kero je to leto? Kmet jemi je prava: jaz ti toga ne smen povedati, 'da mi je cesar prepoveda, da toga ne smen nikomi povedati prle, kak bom trideset cesarov vida. Minister jemi je dá osen no dvajsti tolarov pa mu je prava: to maš osen no dvajsti tolarov pa mi pove, kero je to leto. Na toten vsaken tolari je en cesar, enok si ga že vida, to jih je že devet no dvajsti, pa dere 'de te pred se pozva, boš jih trideset vida. Kmet je ministri poveda leto. Minister je odiša domo, pa je cesari prava: jaz sen si že zmisla, kero je to leto, no je cesari poveda. Cesar se je tomi začüda no jemi prava: to je tebi tisti kmet poveda. Cesar je včasi kmeta pred se pozva, no je jemi prava: za ke si ti moja zapoved pregreša? ti si še ne trideset cesarov vida. Kmet je cesari prava: jaz sen že trideset cesarov vida, to man osen no dvajsti tolarov, na vsaken je cesar; dere si ti pri meni bia, sen te tüdi vida, to jih je devet no dvajsti, no zaj te znaver vidin, to je trideset cesarov. Cesar je jemi ne moga na to nič nazaj povedati no mu je tüdi dačo šenka.

V malen Štajeri naj bo mir božji.

(Babenci.)

Dera sta bog in Peter po sveti hodila, sta povsoeik bila, samo v malen Štajeri še sta ne bila. Na to reče Peter velkemi meštri: gospod, povsodik sma že bila, samo v malen Štajeri še ne. Na to Bog reče: ta n pa naj bo mir božji! In resen po vseh drugih krajeh se hüje godi, samov ten lüben Štajeri je mir božji.

Slovensko slovstvo.

* *Službeni reglement ali službeni pravilnik za c. k. vojsko.* Del I. poslovenil s pomočjo c. k. stotnika Andreja Komelja Ignacij Robas, narednik c. k. 7. pešpolka barona Maroičiča. 1875. Natisnila in prodaja tiskarnica družbe sv. Mohora v Celovcu. Cena 35 kr.

Pa zopet en korak, in to prav vesel korak naprej na vojnem slovstvenem polji s pripomočjo za to stroko mnogozasluženega gosp. stotnika A. Komelja! Ker po vsej pravici „službeni pravilnik“ moremo „vojaško sveto pismo“ imenovati, zato radostni pozdravljamo to knjižico, ki bode dobro služila na čast in korist narodnim našim vojakom in po njih narodnemu našemu jeziku. Zato pa tudi z veseljem slišimo, da je c. k. državno ministerstvo 200 iztisov tudi te knjige nakupilo, da jo razdeli med vojake slovenske narodnosti. Da pa naši čitatelji obseg te 16 pol debele, v 15 oddelkov razdeljene in od gosp. Ignacija Robas-a pod nadzorstvom imenovanega gosp. stotnika v gladkem in lahko razumljivem jeziku poslovenjene knjige na drobno poznajo, podamo jim sledeče kazalo: 1) Kaj je vojak sploh dolžan storiti in kako mu je obnašati se? 2) Pravilne določbe. 3) Obnašanje podložnega (nižjega). 4) Kako naj se obnaša predpostavljeni (viši). 5) O ukazih za vojašnice in stanovanja. 6) O opravljanji službe sploh. 7) Posebne službe. 8) O skazovanju časti. 9) O slavnostih. 10) Poveljstvo in služba v posadkah. 11) O vzdržanji javnega reda in varnosti. 12) Kako se je treba stražam obnašati. 13) Strahovavna kazenska pravica. 14) O vojaškem pravosodju. 15) Vojni členi. — Iz tega obsega je razvidno, da mora ta knjižica veliko koristiti našim sinovom, ki so v vojaški službi, da pa je tudi zanimiva vsacemu, kdor želi izvedeti razmere in dolžnosti vojaškega stanú. Konečno izrazujemo le še to željo, naj bi velečenjenemu stvarniku vojnega slovenskega slovstva gosp. Komelju mogoče bilo, kmalu tudi 2. del „službenega pravilnika“ na svetlo spraviti.

Potopisne črtice.

Pa le zopet na Triglavu!

V soboto 28. avgusta dopoldne smo se iz Ljubljane odpeljali na Triglav gosp. Krajec, mladi Skale in pa pisatelj teh vrstic. Ob polidveh popoldne bili smo že v gostilni pri Šmercu v Mojstrani. Kmalu potem se pripelje še pet družih gospodov iz Save in Javornika v istem namenu.

Ob 4. uri odrinili smo vsi skupaj iz Mójstrane in mi smo prišli ob pol 8. uri zvečer, uni pa eno uro pozneje v zadnjo kočó na zgornji Krmi.

Ko v nedeljo zjutraj ob pol treh vstanemo, bilo je prvo, da pogledamo nebó, kaj nam za danes obeta. Zapazivši nebó čisto kot ribje okó, polno migljajočih zvezdic, obrnem se ves vesel proti ovčarju ter mu rečem, da toliko lučic na čistem nebu je menda dobro znamenje lepega vremena; al starček z glavo pomaje ter pravi: „gospod, preveč jih je, dež bo.“

Ob treh jeli smo koračiti kviško, a kmalu žalostno zapazimo, da se meglice začenjajo po nižjih hribih nastavljati. Nekako sicer omamljeni po tej prikazni koračimo vendar pogumno naprej, in ob 5. uri dospeli smo do zadnje podrte kočé pod Triglavom. Mali in veliki Triglav sta bila čista. Hajd! prvo na malega. In ura je bila ravno šest, ko smo ga pod seboj imeli. Trebalo nam je zdaj počitka.

Sicer je tudi z malega že velikansk razgled; čeravno nam je zakrivala megla celo južno in zahodno stran, videli pa smo vendar Bohinjsko jezero, Šmarno